

274.96
EIP

Παλαιά Συγγράματα
"Από το μουσείο της
Χρυσόμασχης 1662"

274.96
EIP

Τη σελίδα 11 διορθώσε

Σελίδα 11

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ Γ. ΓΑΛΑΝΑΚΗ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Ι. ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΙΣΑΜΟΥ - ΣΕΛΙΝΟΥ

31

ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ
ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΣΚΑΛΙΤΙΣΣΑΣ

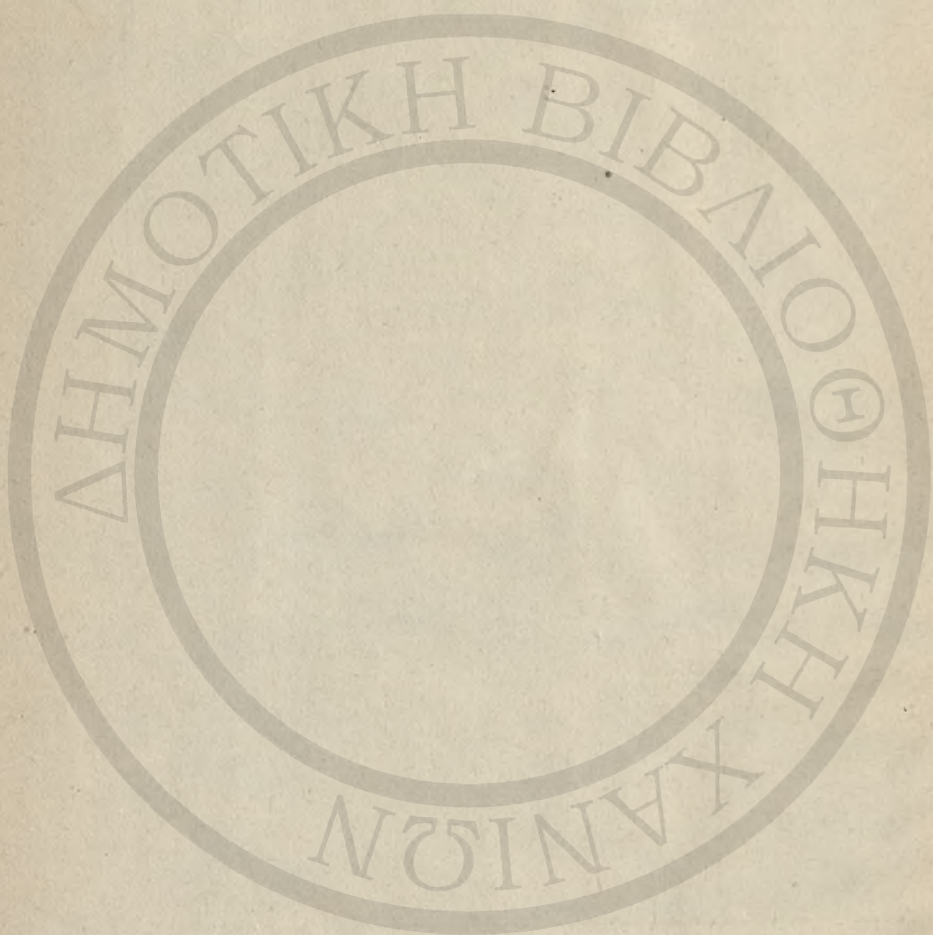
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΤΟ
ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ

== ΧΑΝΙΑ 1959 ==

274.96

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 — ΚΑΤΙΩΝ —
 ΑΣΕ. έριθ. 19668
 Χρονολ. Εισαγ. 22-3-1968
 ΕΠΙΚΟΤΗΣ Βουλ. Κουλ.
 Αριθ. 274.961/ΕΙΡ

Η ΧΡΥΣΟΣΚΑΛΙΤΙΣΣΑ

Στό Αντικώτερο σημείο τής Κοήτης έκει πού χαμηλώνουν κι' οι τελευταίες κορυφές τής όροσειράς τών Λευκών Όρεών και σμύγουν τά νερά των τών Λιβνικό και τών Ιόνιο Πέλαγος, στα σύνορα τών έπαρχιών Κισάμου και Συλλίνου εδρίσκειται τόν Μοναστήρι τής Χρυσοσκαλίτισας. Είναι κτισμένο πάνω σ' ένα ψηλό βράχο σαράντα περίπου μέτρων πού προχωρεί μέσα στή θάλασσα κι' άγναντεύει πέρα και μακριά στό θαλασινό κανάλι ανάμεσα στήν Κοήτη και τήν Αφρική.

Είναι ένα όμορφο κάστρο τού Σταυρού πού μοιάζει πολύ μέ τόν περίφημο Saint Michel στή Βόρειο Γαλλία και στέκει φρουρός και Βιγλάτορας τής θρησκείας του σ' ένα τόπο πού τόν δυναστεύσαν πολλές φορές στα περασμένα οι θαλασσινοί κουρσάροι και τού χτυπούν άδιάκοπα τά κόματα και οι σκηροί άνέμοι τού Βορειά και τού Συρόκου.

Η Ιστορία τού Μοναστηρίου

Αρχικώς φαίνεται ότι στή θέση τής σημερινής Μονής ή κάπου εκεί πλησίον υπήρχε Μονή επ' όνόματι τού Αγίου Νικολάου στήν όποίαν και έτάφη ό ήρωας τών Κοητικών επαναστάσεων εναντίον τών Ένετών, Κανδανολέων όπως άφηγεΐται ό Ζαμπέλιος εις τούς «Κοητικούς Γάμους.» τού

Και σήμερα ακόμη όχι μακριά από τή Μονή και πρός τό Ν.Δ. μέρος της ύπάσχει μιá μικρή Έκκλησούλα στό όνομα τού Αγ. Νικολάου. Από πολλά χρόνια όμως τώρα και μέχρι σήμερα ή Μονή τιμάται επ' όνόματι τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου και εορτάζει τήν 15 Αυγούστου.

Μετά τήν έρήμωση τής Μονής επί Τουρκοκρατίας ώς πρώτος οικιστής αττής φέρεται κάποιος Μοναχός εκ Κυθήρων μέ τόν όνομα Ιωαννίκιος. Οι σημαντικώτεροι δέ κτήτορες και άνακαινισται αττής μετά τόν 1800 είναι 1) ό Μοναχός Μανασής Καραγιαννάκης εκ Σφακιών 1855 ό όποιος και έγκατεστάθη εις τήν Μονήν μέ τήν ένεργεια και προστασία τού Αρχηγού και ήρωος Κισάμου Αναγνωστόν Σκαλίδη. 2) ό Ίερομόναχος Μελέτιος Καλιτσονάκης εκ Τζιτζιφιάς Κισάμου περι τόν 1886 3) ό Ίερομόναχος Μανασής Κατερινάκης από τόν Αμυγδαλοκεφάλι περι τόν 1893 και 4) ό αρχιμ. Γρηγόριος Πλοκαμάκης εκ Κούνενι ό όποιος ζή μέχρι τών ήμερών μας και ό όποιος μέ τόν ζήλο και τήν δραστηριότητα, μέ τήν εδγένεια και τήν αφοσίωσίντου υπήρξε ή πνοή και ή σωτηρία τής Μονής κατά τά τελευταία έξήντα χρόνια αττής. Πολλοί διερωτάνται: Τι θα γίνη μετά τόν θάνατο τού Γρηγορίου; Έλπίζομεν όμως ότι ή Παναγία

θά στείλη και ἄλλον διάκονον και προστάτην εἰς τὸν ἱερόν αὐτὸν βράχον της.

Κατὰ τὸ 1900 ἡ Μονὴ διελύθη και ἡ περιουσία αὐτῆς ἐπωλήθη ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Διαχειρίσεως Μοναστηριακῆς Περιουσίας, ἐπανιδρύθη ὁμως διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος κατὰ τὸ 1940 ὡς Γυναικεῖα Μονὴ μὲ ἐλαχίστην ὁμως περιουσίαν και δύο μοναχὰς τῆ Γερόντισσα Εὐφημία και τῆ Γερόντισσα Θεοδότη.

Στῆ θέση τοῦ σημερινοῦ Ναοῦ ἦτο ἀρχικῶς μία μικρὰ ἐκκληροῦλα μέσα σέ μία σπηλιά και μόνο κατὰ τὸ 1896 κτίσθηκε ἡ μεγάλη και εὐρύχωρη ἐκκλησία πού ἔχομε σήμεραν.

Θρυλοὶ και γεγονότα στῆ ζωὴ τοῦ Μοναστηριοῦ

Τὸ ὄνομα τῆς Μονῆς « Χρυσοσκαλίτισσα » ἔχει τὴν ἱστορία και δικαιολογία του. Στά παλῆα χρόνια τὸ Μοναστήρι ἦτο πολὺ πλούσιο και κατὰ τὴν παράδοση τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς σκάλας πού μὲ τὰ 98 σκαλιὰ της ἀνεβάζει στὴν κορυφὴ τοῦ ἱεροῦ Βράχου ἦτο «Χρυσό».

Κατὰ τὴν περίοδο ὁμως τῆς Τουρκοκρατίας και σέ μιὰ ἐποχὴ πού τὸ Οἰκουμενικόν μας Πατριαχεῖον ὑποχρεώθηκε νὰ πληρώσῃ ἕνα μεγάλο ποσόν στό Σουλτάνον διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ και νὰ διασφαλίσῃ τὰ προνόμια τοῦ Ἐθνισμοῦ και τῆς Χριστιανωσύνης μας ἀναγκάσθηκε μεταξύ ἄλλων νὰ δώσῃ και τὸ χρυσὸ αὐτὸ σκαλί στους Τούρκους.

Κατὰ τὴ μεγάλη Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ὁ Ἰμβραήμ Πασσάς τῆς Αἰγύπτου ἐπέδραμε τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα στό Λαφονήσι και κατέσφαξε ὅσους βρῆκε ἐκεῖ Χριστιανούς. Τότε μερικοὶ Τούρκοι στρατιῶται ἠθέλησαν νὰ ἀνεβούν και στὸν ἱερό βράχο τῆς Παναγίας και νὰ λεηλατήσουν τὴν Ἐκκλησίαν της. Μιὰ ἀγριομέλισσα ὁμως πού ἦταν φωλιασμένη σέ μιὰ κοιλότητα τοῦ βράχου κοντὰ στὴ σκάλα πού ἀνεβαίνει ἀπάνω, ἀγρίεψε τόσο πολὺ και ἔκαμε μιὰ τέτοια ἐπίθεση στους Τούρκους πού ἀναγκάσθηκαν νὰ γυρίσουν πίσω. Αὐτὸ θεωρήθηκε ὡς θαῦμα τῆς Παναγίας και μαζί μὲ ἄλλα ἐστερέωσε τὴν πίστη τῶν Χριστιανῶν στὴ χάρη και τὴν προστασία της. Σήμερα ὁ ἐπισκέπτης ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα τοῦ βράχου βλέπει στὴ θέση τῆς ἀγριομέλισσας ἐκείνης τὸ εἰκόνισμα και τὸ καντήλι τῆς Παναγίας. Εἶναι κάτι πού θυμίζει τὸ θαῦμα και ξυπνᾷ τὴν πίστη.

Ἡ Χρυσοσκαλίτισσα φυλάει τούς ναυαγούς και καλοσορίζει τούς ξένους

Ἡ θάλασσα τοῦ Διβυκοῦ και Ἀφρικανικοῦ Πελάγους εἶναι ὡς γνωστὸν πολὺ ἀγρία ἔξω ἀπὸ τὸ ἱερό μας Μοναστήρι και τὰ ναύαγια, παλαιότερα μάλιστα, ἦταν πολὺ συχνὰ. Μὰ τὸ κανδήλι τῆς Παναγίας ἀγρυπνᾷ πάντα στίς σκοτινές, ὥρες τῆς τρικυμίας και ἡ χάρη της, ἀρπάζει και σώζει ἀπὸ τὰ κύματα τοὺς δυστυχημένους θαλασσινοὺς.

Συχνὰ τὰ φτωχικὰ κελιά του ἔγιναν Νοσοκομεῖο κι' οἱ Μοναχοὶ καὶ Μοναχὲς του πρόσφεραν τὶς πρῶτες βοήθειες καὶ τὴ σανίδα σωτηρίας σὲ τόσους ναυαγούς καὶ ξενητεμένους.

Καὶ ἀπὸ τὴ στεριά ὅσοι διαβαίνουν προσκνηται καὶ πεζοπόροι ἢ βοσκοὶ, ψαράδες καὶ ζευγάδες τῶν γύρω χωριῶν θὰ βροῦν ἕνα ποτήρι «ψυχροῦ ὕδατος» ποὺ λέγει τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ βροῦν λίγο κριθινο ψωμάκι, ἕνα κρεβατάκι γιὰ νὰ πλαγιάσουν καὶ θ' ἀκούσουν μιὰ ἀνθρωπινὴ μιλιὰ στὸν ἔρημο καὶ ἀπόκοσμο αὐτὸ τόπο.

Ἡ Παναγία πάνω ἀπὸ τὸν ψηλὸ της βράχο ἀγναντεύει καὶ καλοσωρίζει. Εὐλογεῖ καὶ γαληνεύει κείνους ποὺ κινυποῦνται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θάλασσας καὶ κείνους ποὺ κινδυνεύουν στὶς τρικυμίες τῆς ζωῆς.

Ἡ Χρυσοσκαλίτισσα περιμένει τοὺς νέους ἀφοσιωμένους τῆς.

Μὲ τὴν γενικὴ παρακμὴ καὶ τὴν λειψανδρία τῶν Μοναστηριῶν καὶ ἡ Χρυσοσκαλίτισσα κινδυνεύει νὰ μείνῃ χωρὶς προσωπικὸ καὶ νὰ κλείσῃ.

Ἐνα ὁμορφὸ καὶ Ἱστορικὸ Κάστρο τῆς Προσευχῆς κινδυνεύει καὶ περιμένει τοὺς νέους ἱππότες ποὺ θὰ ἔλθουν νὰ τοῦ ἀφιερωθοῦν καὶ νὰ συνεχίσουν τὴ ζωὴ καὶ τὴν Ἱστορίαν του.

Καὶ σὲ σένα λοιπὸν τὸν ἐπισκέπτη τοῦ ὠραίου αὐτοῦ Μοναστηριοῦ καὶ σὲ σένα ποὺ διαβάσεις τὴ σύντομὴ αὐτῆ Ἱστορίαν του ἀπευθύνεται τὸ κάλεσμα τῆς Παναγίας.

Κεῖνος ποὺ δίνει τὴν καρδιά καὶ τὴ ζωὴ του στὰ μεγάλα καὶ αἰώνια ἔργα τοῦ Θεοῦ μπαίνει κι' ὁ ἴδιος μέσα στὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν αἰωνιότητά του.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Ἡ συγκοινωνία γιὰ τὴ Χρυσοσκαλίτισσα ἀπὸ τὰ Κανιά γίνεται καθημερινὰ μὲ λεωφορεῖο ὡς γραμμὴ: Κανιά Καστέλλι - Κούνενι.

Ἔνα δειλινὸ στὴ Χρυσοσκαλίτισσα

Καλοκαίρι κι' ὁ ἥλιος γέρνει χαμηλά στὴ δύση του. Ἡ μεγαλόπρεπη σιλουέττα τοῦ Μοναστηριοῦ μὲ τὸν ψηλὸ του βράχο πέφτει ἀνατολικά στὰ μικρὰ λακουβωτὰ χωράφια ποῦ τὸ περιζώνουν. Μακρὰ κι' ἀκόμη ἀνατολικώτερα ξεχωρίζουν τὰ βουνὰ τοῦ Ἄλμυρόκαμπου, σιωπηλά, ἐρημικά καὶ κόκκινα ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Βορινὰ κι' ἀπάνω στὴν κορφή του κοντὰ στ' Ἄμυγδαλοκεφάλι βιγλίζει τ' ἄσπρο Ἐκκλησιάκι τοῦ Προφήτη Ἡλία. Ἀνατολικά καὶ πρὸς τὸ Νοτιᾶ ἀπλώνεται ὁ ξερόκαμπος, μὲ τὰ καλλιεργημένα χωράφια του μὲ τὰ πράσινα ἀμπέλια καὶ τὶς γραφικὲς καμινάδες τῶν σπιτιῶν ποῦ μένουν οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ ζευγάδες τῶν γύρω χωριῶν. Μὰ τὸ θαῦμα εἶναι πρὸς τὴ δύση στὸν ὀρίζοντα καὶ στὸν ἀπέραντο ὑγρὸ κάμπο τῆς θάλασσας ποῦ τὸν χρυσώνει ὁ ἥλιος: **Θάλασσα Βουνὸ καὶ Σιωπὴ:** Νὰ τί εἶναι ἡ Χρυσοσκαλίτισσα.

Ἡ θάλασσα μὲ τὴν ἀπεραντώσυνή της μᾶς θυμίζει τὸ ἀπειρον, τὰ βουνὰ μὲ τὶς κορφές των μᾶς καλοῦν γιὰ τὰ ὕψη κι' ἡ σιωπὴ μᾶς φωνάζει γιὰ τὸ βάθος. Ὑψος, βάθος καὶ ἀπειρον, νὰ οἱ διαστάσεις τοῦ κόσμου, οἱ διαστάσεις τῆς ζωῆς καὶ οἱ διαστάσεις τῆς ἴδιας τῆς ψυχῆς μας ὅταν δὲν εἶναι ἀνάπηρη καὶ τσακισμένη.

Ἡ νύχτα ἔρχεται σιγὰ σιγὰ κι' ἀπλώνει τὴ γοητεία καὶ τὸ μυστήριό της γύρω στὴ φύση καὶ πάνω στὸ σιωπηλὸ Μοναστήρι

Τὰ πρῶτα ἀστέρια λάμπουν ψηλὰ στὸ στερέωμα, τὸ καντῆλι τῆς Παναγίας στέλνει τὸ ἰλαρὸ φῶς του ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Ἐκκλησίας της, ἡ θάλασσα νανουρίζει ὀλόγυρα στὸν ἀγιασμένο βράχο, μιὰ ἀργοπρρημένη μέλισσα βουίζει ἀκόμη πάνω σὲ κάποιο θυμὰρι κι' ὁ τυφλὸς γέροντας τοῦ Μοναστηριοῦ χτυπᾷ τὸ σήμαντρο καὶ μουρμουρίζει ἔξω στὴν πέτρινη αὐλὴ τοὺς ὠραίους ψαλμοὺς τοῦ Ἀποδείπνου **«Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα πρὸς ὕπνον ἀποιοῦσιν ἀνάπαιυσιν σώματος καὶ ψυχῆς . . . »**

Καὶ σ' ἓνα τέτοιο τόπο καὶ σὲ τέτοιες στιγμὲς ὁ ἄνθρωπος νοιώθει πὼς εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸ θόρυβον, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπίδειξη καὶ τὴν ἀνάγκη. Νοιώθει πὼς εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἔτοιμος νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ μὲ τὸ Θεὸ καὶ ν' ἀκούσῃ τὸ μήνυμα ποῦ στέλνει ἡ Παναγία στὸ σύγχρονον κόσμον.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ

Α' Εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ἀχαλινώτου Ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀναισχυντίας

Ἡ Παναγία ὑπενθυμίζει τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ζωῆς

Ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου ποὺ εἶχαν κάποιον πολιτισμὸ ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ντροπὴ ξεχώριζαν σὰν ἰδιαιτέρο γνώρισμα τοῦ ὑγιῶς καὶ πολιτισμένου ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος πίστευε σὲ κάποια θεότητα, σεβόταν τὸ γονιό, τὸ δάσκαλο, τὸν ἀνώτερο καὶ τὸν καλύτερό του καὶ αὐτὸς ὁ σεβασμὸς τὸν παιδαγωγοῦσε, τὸν ἡμέρωνε καὶ τὸν ἔκανε ὠριμὸ καὶ ἀξιογὰ νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς σιγὰ σιγὰ μὲ τὴ σειρά του τὴ θέση του καὶ τὴν ἀξία του μέσα στὴ ἱερὴ τάξη τῆς ζωῆς, τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς ἀνθρωπιάς. Ντρεπόταν νὰ φερθῇ μὲ ἀσέβεια στοὺς καλύτερους του, ντρεπόταν νὰ βγάξῃ στὰ «φόρα τὰ μυστικά τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς ψυχῆς του» καὶ ντρεπόταν ἀκόμη νὰ γελάσῃ καὶ νὰ μιλήσῃ σὲ ὥρες ποὺ ἔπρεπε νὰ σωπαίνη καὶ νὰ στοχαζέται.

Ὅλα αὐτὰ ἔκαναν τὸν ἄνθρωπο νὰ εἶναι συνετὸς καὶ φρόνιμος, νὰ εἰσέρχεται στὴ ζωὴ καὶ νὰ ἀποκαλύπτῃ τοὺς πέπλους τῶν θεληγῆτων καὶ τῶν μυστηρίων τῆς σὰν μύστης καὶ ἱεροφάντης.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως τῆς ἐποχῆς μας παρεξηγώντας θλιβερά τὸ νόημα τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας καυχᾶται καὶ κομπάζει πὼς δὲν θέλει νὰ σέβεται τίποτα καὶ δὲν θέλει νὰ ντρέπεται τίποτα. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας δὲ θέλει νὰ σέβεται οὔτε Θεὸ, οὔτε γονιό, οὔτε δάσκαλο, οὔτε παπᾶ, οὔτε ἀνώτερο καὶ καλύτερό του ἀναγνωρίζει κανένα. Ὅλοι κατέχονται ἀπὸ μιὰ μαγία νὰ ξεγυμνωθοῦν νὰ ξετσιπωθοῦν καὶ νὰ φανοῦν ἀδιάντροπα καὶ χυδαῖα. Κι' ἔτσι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἱερὸν χῶρον τῆς ζωῆς σὰν σάτυρος καὶ κακοῦργος. Καὶ αὐτὸ τὸ νομοῶμε στὴν παφροσύνη μας ἐλευθερία, πρόοδο καὶ χειραφέτηση.

Σ' αὐτὸ τὸν παθολογικὸ λοιπὸν καὶ ἀδιάντροπον κόσμον ἡ Παναγία στέλνει τὸ μήνυμά της, μήνυμα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγνότητος τῶν καρδιῶν καὶ τῶν ἐθίμων. Μικρὸ παιδί ἐκείνη πειθαρχεῖ στοὺς θελήματα τῶν γονέων της Ἰωακείμ καὶ Ἄννης νὰ τὴν κλείσουν στὸ Ναὸ σύμφωνα μὲ τὸ τάξιμό των, πλεῖο μεγάλη πειθαρχεῖ

στό θέλημα Θεοῦ νὰ γίνη ἡ «Μήτηρ Κυρίου» κι' ἀκόμη πλειὸ μεγάλη πειθάρχησε στὸν πόνο τοῦ Σταυροῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἐπῆρξε μιὰ σεμνὴ κόρη καὶ μιὰ συνετὴ μάνα. Τὰ ἱερὰ κείμενα τῶν Γραφῶν, οἱ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας κι' ὅλες οἱ παραστάσεις τῆς Χριστιανικῆς τέχνης ἔτσι μᾶς τὴν παρουσιάζουν πάντα: Ντροπαλή, συνετὴ, σιωπηλὴ καὶ ἐξαγνισμένη. Κι' ὁμως ἀπὸ τὴν ντροπαλὴ καὶ σιωπηλὴ αὐτὴ Γυναίκα βγήκε ἡ μεγαλύτερη δράση, ἡ ὠραιότερη δημιουργία. ὁ βαθύτερος τόνος τῆς ζωῆς, ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ὡ Παρθένα Ἄγνη, Ἄσπιλη, καὶ Ἄμωμη. Σὺ τὸ αἰώνιο Σύμβολο τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ὠραίας ντροπῆς ἀναψε στὶς καρδιὰς τῶν νέων κι' ὅλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ μας αὐτὴ τὴ ἱερὴ φλόγα τῆς καθαρῆς καὶ ἀγνῆς ζωῆς.

Β' Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ἡ γυναίκα θέλει νὰ γίνῃ . . . ἄνδρας

Ἡ Παναγία ὑπενθυμίζει τὴν «αἰωνία γυναίκα»

Γιατί κι' αὐτὸ ἐπιχειρεῖται «ἐν ὀνόματι» τῆς προόδου: **Ἡ ἀνδροποίηση τῆς γυναίκας:** Φοράει παντελόνια ὁ ἄνδρας; νὰ φορέστῃ καὶ ἡ γυναίκα. Καπνίζει ὁ ἄνδρας; νὰ καπνίζῃ καὶ ἡ γυναίκα. Μεθᾶ ὁ ἄνδρας; νὰ πίνῃ καὶ ἡ γυναίκα. Πολεμᾷ ὁ ἄνδρας νὰ ἐξωπλισθῇ καὶ ἡ γυναίκα. Καὶ ἡ διαστροφή προχωρεῖ ἀκόμη βαθύτερα καὶ οὐσιαστικώτερα στὸν ἰδιαιτέρο κόσμον καὶ στὴ φύση τῆς γυναίκας.

Αἰῶνες τώρα ξέραμε πὼς τὸ ἔμβλημα στὸ νοικοκυριὸ τῆς γυναίκας ἦταν τὸ βελόνι, ἡ ρόκα, ὁ ἀργαλειὸς καὶ τὰ παρόμοια. Στὴν ἐποχὴ μας ὁμῶς ἀντὶ γι' αὐτὰ εἶναι τὸ «κραγιὸν» καὶ ἡ ἀτέλειωτη σειρά τῶν πινέλων πού χρειάζεται ἡ σύγχρονη γυναίκα γιὰ νὰ βάρῃ τὰ χεῖλη, τὰ φρύδια, τὰ νύχια καὶ τὰ μάτια της. Αἰῶνες τώρα ξέραμε πὼς ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τῆς γυναίκας ἦταν νὰ σφύγγῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς τῷ μωρὸ παιδί της. Ἡ σύγχρονη ὁμῶς τὸ ἀρνεῖται αὐτὸ καὶ στὴ θέση του βάζει ἕνα σκύλο ἕνα γάτι ἢ μιὰ μαίμου. Αἰῶνες τώρα ξέραμε πὼς τὸ Βασίλειο τῆς γυναίκας ἦταν τὸ σπίτι, ἡ ἱερὴ ἐστία. Τώρα βασίλειο τῆς γυναίκας εἶναι ὁ δρόμος καὶ ἡ «πιάτσα.» Αἰῶνες τώρα ξέραμε πὼς τὸ ὄνειρο καὶ τὸ ἰδανικὸ κάθε κοριτσιοῦ ἦταν νὰ γίνῃ σύζυγος, μητέρα, Μοναχὴ, Ἐκκλησιαστικὴ ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις ἡρωίδα σ' ἕνα μεγάλο Ἐθνικὸ καὶ Κοινωνικὸ σκοπὸ. Στὴν ἐποχὴ μας τὸ ὄνειρο καὶ τὸ ἰδανικὸ τῆς νέας γυναίκας εἶναι νὰ γίνῃ θεατρίνα, μπαλαρίνα, ἀστéρας καὶ Βασίλισσα, τῆς κάλλοντῆς κι ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα πού ἀπομακρύνουν τὴν γυναίκα ἀπὸ τὸν αἰῶνιο φυσικὸ καὶ δημιουργικὸ της ρόλο καὶ τὴν κάνουν παιγνίδι καὶ ὄργανο τῆς διεστραμμένης χαρᾶς τῶν καιρῶν μας.

Καὶ σκέπτομαι, Θεέ μου: εἶναι αὐτὰ πρόοδος ἢ ὀπισθοδρόμησις τῆς γυναίκας; Εἶναι αὐτὰ εὐτυχία ἢ δυστυχία τῆς γυναίκας; Εἶναι αὐτὰ δόξα ἢ ταπείνωσις καὶ ἐξευτελισμὸς τῆς γυναίκας;

Δὲν φέγομε ὡστόσο τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἀληθινὴ «χειραφέτησις» τῆς γυναίκας. Δὲν θέλομε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ κλειστῇ στὸ «γυναικωνίτη»! Τὴ θέλομε νὰ προάγεται καὶ νὰ προχωρῇ ὅσο δύναται καὶ θέλει στὴν πορεία τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ. Μὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ **παρραμείνῃ παντοῦ καὶ πάντοτε γυναίκα.**

Καὶ γι' αὐτὴ τὴ διάπλασις καὶ τὴν ἀνάπλασις τῆς σημερινῆς γυναίκας ἡ Παναγία μπορεῖ νὰ δώσῃ πάλι τὸ παράδειγμα της. Κόρη στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, Μὰνα στὸ Σπήλαιον, Νοικοκυρὰ στὸ σπίτι τῆς Ναζαρετ ὡς τὸν τάφο τῆς Γεσθημανῆς μένει πάντα ἡ ἴδια: Ἡ Γυναίκα πού ἀποπνέει τὸ μύρον τῆς ἀληθινῆς γυναίκας. Ἡ γυναίκα πού προσεύχεται, ἡ γυναίκα πού ἀγαπᾷ, ἡ γυναίκα πού ἀφοσιώνεται, ἡ γυναίκα πού μοχθεῖ, ἡ γυναίκα πού «διακονεῖ» στὴν ἀγάπῃ καὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν ἄλλων, τοῦ κόσμου.

Ὡ Δέσποινα Μαρία, Σὺ ἡ δόξα καὶ ἡ αἰωνία τιμὴ τοῦ γυναικείου φύλου ὑπενθύμισε στὴ γυναίκα τῆς ἐποχῆς μας τὴν ἀληθινὴ φύση καὶ τὸν ἰδιαιτέρον ὑψηλὸ προορισμὸ της.

Γ' Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ἐλαφρῶν ἐρώτων καὶ τῶν καθημερινῶν διαζυγίων

Ἡ Παναγία ὑπενθυμίζει τὴν πιστὴ ἀγάπη καὶ τὴν ἰερήσυγία

Ἡ Παναγία ὑπῆρξε μιὰ Ἁγία καὶ Παναγία γυναίκα. Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει πὼς δὲν ὑπῆρξε καὶ μιὰ ἀληθινὴ γυναίκα. Μιὰ γυναίκα ποὺ ἔφερε μέσα στὴν ὑπαρξή της ὅλες τὶς κλίσεις καὶ ὅλες τὶς ροπὲς τῆς ἀληθινῆς γυναίκας. Δὲν εἶχε ὅμως τὶς διαστροφές ποὺ φέρνει ἡ ἁμαρτία στὴν καρδιά καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.

Κι' ἡ Παναγία λοιπὸν εἶχε μιὰ καρδιά ποὺ κτυποῦσε γι' ἀγάπη, αἰώνιο κι' ἱερὸ γνώρισμα τῆς ἀληθινῆς γυναίκας. Μὰ δὲν ἀγάπησε μικρὰ κι' εὐτελῆ πράγματα καὶ δὲν ἀγάπησε ἀκόμη ἄπιστα καὶ προδοτικά. Τὰ πρῶτα καὶ ἱερὰ σκηρτήματα τῆς καρδιάς της τ' ἄνοιωσε ἀσφαλῶς γιὰ τὸ Θεό, γιὰ Κεῖνον ποὺ ἔκαμε καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναίκα καὶ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν ἀγάπη. Γιὰ Κεῖνον ποὺ τὴ διάλεξε, γιὰ Κεῖνον ποὺ τὴν κάλεσε καὶ τὴν ἐδόξασε καὶ τὴν ἐμεγάλωνε.

Μὰ στὴν καρδιά τῆς Παναγίας ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἄλλη ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰωσήφ. Τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποὺ ὁ Θεὸς τῆς ἔδωσε προσιότη καὶ βοηθὸ στὸ ἔργο τῶν Αἰώνιων βουλῶν του. Κι' ὅταν Ἐκείνη ἐψῶνεται τόσο πολὺ μέσα στὴ χάρι καὶ τὴν εὐνοία τοῦ Θεοῦ ποὺ ὁ Ἰωσήφ νὰ φαίνεται ἀπέναντί της σὰν ἄσημος ὑπηρέτης μπροστὰ σὲ μιὰ Βασίλισσα, Ἐκείνη τοῦ δείχνει πάντα τὴν ἴδια στοργή κι' ἀγάπη, τὴν ἴδια τιμὴ καὶ κατανόηση. Κι' ἔτσι τὸ πτωχὸ καὶ ἀπλὸ νοικοκυριὸ τῆς Ναζαρέτ μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴ Μαρία γίνεται καὶ αὐτὸ ἕνα αἰώνιο σύμβολο πιστῆς καὶ καθαρῆς ἀγάπης ποὺ μπορεῖ νὰ διδάσκη καὶ νὰ ἐμπνέη ὅλους τοὺς ἀγαπημένους κι' ὅλα τὰ ἀνδρόγυνα τοῦ Χριστιανικοῦ γάμου.

Γυναίκες καὶ ἄνδρες τῆς ἐποχῆς μας. Κοπέλες καὶ νέοι τῆς ἐποχῆς μας. Δὲν σὰς λέμε νὰ μὴν ἀγαπάτε γιατί ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν καθαρὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἔθεσε μεγάλη καὶ ἱερὴ φλόγα στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. **Ν' ἀγαπάτε ὅμως ὅταν πρέπει κι' ὅπως πρέπει.** Ν' ἀγαπάτε στὴν ὥρα ποὺ μπορεῖτε νὰ ξεχωρίζετε τι εἶναι ἀγάπη καὶ τι εἶναι πάθος καὶ ν' ἀγαπάτε πιστὰ καὶ τίμια ὡς τὸ θάνατο. Νά ἀγαπάτε μετὰ τὴ εὐγενῆ σας αἰσθήματα καὶ ὄχι μὲ τὰ χυδαῖα ἀνθρώπινα ἔνστικτα καὶ πάθη. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν εἶναι ὁ τυφλὸς ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ ἰκανοποίηση τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀφιέρωση καὶ ἡ «διακονία» τοῦ ἄλλου.

Κι' ὅταν ἡ ἀγάπη μας γιὰ κεῖνον ποὺ ἀγαποῦμε δὲν ἔχει ὠριμάσει καὶ δὲν ἔχει ἐξενγενισθῆ καὶ δὲν ἔχει μεταβληθῆ σ' ἕνα βαθὺ σε-

βασμό τῆς προσωπικότητος του δταν δηλ. ἡ φυσικὴ ἀνθρώπινη αὐτὴ ἀγάπη δὲν ἔχει πᾶρει τὸ μυστικὸ νόημα τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, τότε δὲν πρέπει νά τὴν ὀρκιζόμαστε στοὺς ἄλλους καὶ δὲν πρέπει νά προχωροῦμε σὲ δεσμοὺς ποὺ ὄχι μόνον τὴν ἐπίγεια εὐτυχία μας ἀλλὰ καὶ τὸν αἰώνιο προορισμό μας καταστρέφουρε.

Καὶ πάλι μέσα στὸ γάμο ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι μόνο γιὰ τὸν πρῶτο καιρὸ, δὲν εἶναι μόνο γιὰ ἓναῖ ἔστω καὶ μερικὸς «μῆνας τοῦ μέλιτος» ἀλλὰ πρέπει νά εἶναι ἀληθινὴ καὶ γενναία ὡς τὸ τέλος: Μιά ἀγάπη ποὺ δὲν τὴν παληώνουν τὰ χρόνια, μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν τὴν πνίγουν τὰ βάρσανα, μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν τὴν σκεπάζουν τὰ παιδιὰ, μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν τὴν σβύνουν οἱ ἀντιθέσεις καὶ οἱ ἐγωισμοὶ, μιὰ ἀγάπη ποὺ ἀέγεται καὶ κατανοεῖ, μιὰ ἀγάπη ποὺ ὑπομένει καὶ μακροθυμεῖ, μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν βλέπει μόνο τὰ ἐλαττώματα μὰ καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ ἄλλου, μιὰ ἀγάπη ποὺ λερώνεται ἴσως καὶ σβύνει σὲ μιὰ τραγικὴ στιγμή τῶν ἀνθρώπων ἀδυναμιῶν μὰ ἀνάβει καὶ ξαναγεννιέται μέσα ἀπὸ τὴν λύσπη καὶ τὴν στέντη τῆς καὶ γίνεται πάλι φλογερή, πιστὴ τιμία καὶ ἅγια. Μιά ἀγάπη ποὺ ἀνάβει σάν μυστικὴ φλόγα στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ γάμου περνᾷ ὅλες τὶς τρικυμίες τῆς ζωῆς καὶ πέρα ἀπὸ τὸ θάνατο ἀκόμη πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη πηγαίνει ν' ἀναπαυθῆ στὰ πόδια Ἐκείνου ποὺ τὴν ἐπλασε μὲ τὴν πνοή του τὴν ἡμέρα τῆς Δημιουργίας καὶ τὴν καθαρᾶζει στὸν αἰῶνα μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου Του.

Ἦ Παναγνὴ καὶ πιστὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ τῆς ΑΓΑΠΗΣ: Εὐπνῆσε μέσα στὶς καρδιὰς τῶν ἐφήβων μας αὐτὴ τὴν καθαρὴ καὶ ἅγια ἀγάπη. Καὶ δῶσε σ' ὅλα τὰ ἀνδρόγυνα τοῦ κόσμου ποὺ κλονίζονται καὶ συγκλονίζονται ἀδιάκοπα σὲ μικρὰς ἄστατες καὶ ἀκάθαρτες πολλὰς φορὰς ἀγάπες τὸ ὑπέροχο παράδειγμα τῆς δικῆς Σου μὲ τοῦ Ἰωσήφ ἁγίας καὶ πιστῆς ἀγάπης.

Δ' Σέ μιὰ ἐποχὴ πού οἱ παιδαγωγοὶ ὅλου τοῦ κόσμου βλέπουν τὸ ἔργον των νὰ καταστρέφεται.

Ἡ Μητέρα τοῦ Μοναδικοῦ καὶ Αἰωνίου Διδασκάλου Παιδαγωγεῖ καὶ διδάσκει

Χιλιάδες καὶ ἑκατομμύρια διδασκάλων, Καθηγητῶν καὶ Παιδαγωγῶν εἰς τὰ Δημοτικὰ σχολεῖα, τὰ Γυμνάσια καὶ τὰ Πανεπιστήμια ὅλου τοῦ κόσμου προσπαθοῦνε νὰ μορφώσουν καὶ νὰ παιδαγωγήσουν τὴ νεολαία.

Καὶ ὅμως πού εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου αὐτοῦ; Τί εἶναι σήμερον ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ κόσμου πού βγήκε ἀπὸ τὰ σχολεῖα αὐτά; Ποιὰ εἶναι ἡ σημερινὴ νεολαία ποῦ τρέφεται ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς ἐποχῆς μας; Ποιὸς φταίει ὥστε ἡ νεολαία, ἡ χρυσὴ νεολαία ὅλου τοῦ κόσμου νὰ σφαγιασθῆ καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ στοὺς δυὸ παγκοσμίους πολέμους καὶ σέ τόσους ἄλλους ἐθνικούς, Κοινωνικούς καὶ τοπικούς πού εἶχε καὶ ἔχει ἡ ἐποχὴ μας; Ποιὸς φταίει ὥστε οἱ χθεσινοὶ φρόνιμοι μαθηταὶ τῶν θρανίων νὰ γίνουν σήμερο προδότες τῶν ιδανικῶν πού ἐδιδάχθησαν καὶ νὰ φανοῦν κακοῦργοι, φονιάδες, ἐκμεταλλεῦται καὶ τύραννοι τοῦ συνανθρώπου των;

Δὲν εἴμεθα ἀπαισιόδοξοι ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἔχει πολλὴ τραγικότητα, πολλὴ ἀπαισιοδοξία καὶ πολλὴ εὐθύνη

Γιατὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ πέρα ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Κρατικὴ εὐθύνη σέ ὅλα τὰ ἔθνη φταίνει πρῶτον οἱ Διδασκάλοι καὶ Παιδαγωγοὶ ἐκεῖνοι πού στηρίζουν τὸ ἔργον των σέ μιὰ χωρὶς Θεοῦ παιδεία καὶ ἀγωγή. Ἀλλὰ φταίνει δεύτερον καὶ οἱ Παιδαγωγοὶ ἐκεῖνοι πού διδάξανε ἴσως μέσα στό σχολεῖο τίς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς στό μαθητὴ των ἀλλὰ δὲ φροντίσανε συγχρόνως νὰ ὑπάρχη καὶ ἔξω στὴν κοινωνία τὸ ἀνάλογο κλίμα ἀνθρωπισμοῦ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ζήσουν οἱ μαθηταὶ μὲ τίς ἀρχὰς πού πῆραν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους των.

Σὲ μιὰ τέτοια ἐποχὴ λοιπὸν καὶ κατάστασις ἡ Παναγία, ἡ Μητέρα τοῦ Μοναδικοῦ καὶ Αἰωνίου Διδασκάλου διδάσκει ὅτι :

« Ἀρχὴ Σοφίας, φόβος Κυρίου » .Δ.Π

“Οτι «Σκοπὸς τοῦ σχολείου εἶναι νὰ κάμωμε ἀπὸ τὸν κάθε ἄνθρωπο ἕναν ἄνθρωπο» (Πεσταλοτσι)

’Αλλ’ «Ἡ ἀνθρωποποίηση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δυνατὴ μόνον διὰ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἐπαφῆς» (Σπράγγερ)

“Οτι ὁ Παιδαγωγὸς πρέπει νὰ εἶναι ἕνας πιστὸς πνευματικὸς ἄνθρωπος μία ζῶσα προσωπικότης, ἕνας φωτεινὸς καὶ θαρραλέος ἄνθρωπος, ἕνας ἀγωνιστὴς τῶν ιδεῶν καὶ τῶν ιδανικῶν καὶ ὄχι ἕνας τυφλοπόντικας τῶν σχολείων. ἕνας δειλὸς καὶ χλιαρὸς δάσκαλος τῶν χρονολογιῶν, τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν κανόνων.

“Οτι τὸ Σχολεῖον δέν εἶναι ἕνα ψυχρὸ ἐργαστήριον τῆς «ὀξεῖας» καὶ τῆς «περισπωμένης» ἀλλὰ μιὰ ἱερὴ ἐστία ποῦ θερμαίνει καὶ μεγαλώνει τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ.

“Οτι ὁ παιδαγωγὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποῦ διδάσκει μέσα στὸ σχολεῖο του μὰ κυτᾶζει καὶ ἔξω ἀπ’ αὐτὸ γιὰ νὰ βλέπη σέ τί κόσμο θὰ πέσουν τὰ παιδιὰ του, οἱ ἀρχές καὶ οἱ διδασκαλίες του.

Ἡ Παναγία ἐγέννησε καὶ ἀνάθρεψε τὸν «Υἱὸν τοῦ Θεοῦ» καὶ τὸν παρέδωσε στὸν κόσμον Διδάσκαλο καὶ Σωτῆρα του. Τὸ παράδειγμα Ἐκείνης καὶ ἡ ὑψίστη σοφία καὶ παιδεία τοῦ Εὐαγγελίου μποροῦνε καὶ σήμερον καὶ πάντα νὰ φωτίσουν κάθε Παιδαγωγὸ καὶ νὰ κάμουν ἀποτελεσματικὸ τὸ ἔργο του.

Ε' Σε μιὰ ἐποχὴ πού ἡ Πολιτικὴ φαίνεται ἀνίσχυρη νὰ σώσῃ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου

Ἡ Μεσίτρια τοῦ κόσμου διδάσκει τὴν ἀληθινὴν συμφιλίωση τῶν λαῶν

Καμιὰ ἄλλη ἐποχὴ ἴσως στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἐζήτησε τόσο πολὺ τὴν παγκόσμια εἰρήνην ὅσο ἡ δική μας μὰ καὶ καμιὰ ἄλλη δὲν τὴν διέψευσε πάλι ὅσο ἡ δική μας ἐποχὴ.

Σὲ καμιὰ ἄλλη ἐποχὴ ἡ πολιτικὴ δὲν ἔγινε τόσο πανίσχυρη καὶ παντοδύναμη μὰ καὶ σὲ καμιὰ ἄλλη δὲ φάνηκε τόσο ἀνίσχυρη στὴν λύση τῶν παγκοσμίων προβλημάτων. Στὶς παραμονὲς καὶ τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων τοῦ αἰῶνα μας εἶχον ὑπογραφῆ τόσα πρωτόκολλα τιμῆς καὶ τόσα «σύμφωνα εἰρήνης καὶ μὴ ἐπιθέσεως» Κι' ὅμως τὴν ἄλλη μέρα σχίσθησαν μὲ τὸν κυνικώτερο τρόπο καὶ ὠδήγησαν στὰ τρομερὰ ἐγκλήματα τῶν μεγάλων αὐτῶν πολέμων. Κι' ὁ Κόσμος κἀθετα πάντα στὸν κρατῆρα ἐνὸς ἡφαιστείου πού ἀδιάκοπα καπνίζει καὶ βρυχᾶται. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ παγκόσμια εἰρήνη; Ποῦ εἶναι ἡ πανίσχυρη πολιτικὴ; Ποῦ εἶναι ἡ ὑψηλὴ διπλωματία; Ἡ πολιτικὴ στὴ γενικότητά της ἐμπνέεται δυστυχῶς καὶ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὰ ἐνστικτα καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου καὶ οἱ πολιτικοὶ εἶναι δέσμοι εἴτε τῶν ἰδίων ἀδυναμιῶν εἴτε εἶναι δέσμοι τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ λαοῦ των. Καὶ ἡ διπλωματία πού παρουσιάζεται σὰν τὸ μοναδικὸ θετικὸ ὄργανο στὴν λύση τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων πού ἀφοροῦν τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς κατήντησε μιὰ τρομερὴ δαιμονικὴ τέχνη πού τὰ μοναδικά της ὄπλα εἶναι ἡ ἀπάτη, ἡ ἀδικία, ὁ στραγγαλισμὸς τοῦ δικαίου, ἡ ἐξουθένωση τῶν ἀδυνάτων. Καὶ ὅμως οἱ λαοί, οἱ ἀπλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ὅλου τοῦ κόσμου ζητοῦν τὴν εἰρήνην, θέλουν τὴν εἰρήνην.

Σὲ μιὰ τέτοια λοιπὸν ἐποχὴ ἡ «Μεσίτρια τοῦ κόσμου» πού ἔσχισε τὸ χειρόγραφο τῆς παλαιᾶς ἔχθρας καὶ ἔφερε τὴ

συμφιλίωση και τὴν εἰρήνην ἀνάμεσα στὸ Θεὸ και τὸν ἄνθρωπο πορεῖ νὰ φέρη τὴν εἰρήνην κι' ἀνάμεσα στὸν ἄνθρωπο και τὸν ἄνθρωπο. Ἐκείνη ποὺ γέννησε τὸν Ἄρχοντα τῆς Εἰρήνης και στέκει αἰώνιος Πρεσβευτὴς στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν γαλήνη τῶν συνειδήσεων και τὴ σωτηρία μας πορεῖ νὰ σταθῆ Μεσίτρια κι' ἀνάμεσα στὶς διαμάχες τῶν λαῶν και τῶν Πατριδῶν. Ἡ ταπείνωση, ἡ διακονία, και ἡ ἀγάπη τῶν ἄλλων μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Παναγία ἐπιτέλεσε τὸν προορισμὸ της ποροῦνε νὰ ἐμπνεύσουνε και σήμερον μιὰ ἀνωτέρα πολιτικὴ και μιὰ δικαιοτέρα διπλωματία, ὁ ἄνθρωπισμὸς τοῦ Εὐαγγελίου παρέχει ἕνα ὑγιὲς και γόνιμο ἰδεολογικὸν βᾶθρον πάνω στὸ ὁποῖον πορεῖ νὰ στηριχθῆ μιὰ νέα πολιτικὴ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης τῶν λαῶν και τῶν Πατριδῶν.

Ὡς ποτε ὁ κόσμος θὰ περιφρονῆ και θὰ ἀποδοκιμάζη τὸν Κυβερνήτην Θεὸν πάνω στὴν Κυβέρνηση τοῦ Κόσμου του;

ΝΩΣΙΝ ΧΑΝΙΩΝ

913

Στ' Σέ μιὰ ἐποχὴ ποῦ οἱ Σταυροὶ τῶν τιμίων ἀνθρώπων γίνονται πολλοὶ καὶ βαρεῖς

Ἡ θλιμμένη Παναγία τοῦ Σταυροῦ εἶναι Παρηγοριά κι' Ἐλπίδα

Γιατὶ ἐπι τέλους - δόξα σοι ὁ θεὸς - στὸν κόσμον καὶ στὴ ζωὴ ὑπάρχουν καὶ οἱ λίγοι ἐκλεκτοὶ : Οἱ καλοὶ, οἱ τίμιοι καὶ οἱ ἐνάρετοι. Κεῖνοι ποῦ δὲν ὑποτάσσονται εὐκολὰ στὴ μόδα τοῦ πιθηκισμοῦ. Κεῖνοι ποῦ δὲ θέλουν νὰ ἀνήκουν στοὺς προδότας τοῦ καλοῦ. Κεῖνοι ποῦ βάζουν τὴν καρδιά καὶ τὴ ζωὴ τῶν κάτω καὶ κάνουν μιὰ ἀντίσταση στὸ γενικὸ κατακρύλισμα. Κεῖνοι ποῦ θέλουν νὰ χτίζουν ψηλότερα τὴ ζωὴ, κεῖνοι ποῦ ζητοῦν νὰ παραμένουν ἀνθρώποι, κεῖνοι ποῦ ναι σφραγισμένοι μὲ τὸ σημάδι τοῦ δημιουργοῦ καὶ τοῦ σωτήρα. Κεῖνοι ποῦ δοκιμάζονται, κεῖνοι ποῦ μοχθοῦν καὶ ἀγωνίζονται. Κι' αὐτοὶ ὅπου καὶ ἂν εἶναι, μέσα σ' ἓνα σπῆτι σ' ἓνα χωριὸ, σ' ἓνα σχολεῖο, σὲ μιὰ πολιτεία καὶ σ' ἓνα μοναστήρι ἀκόμη ἀπομονώνονται συχνὰ καὶ καρφώνονται στοὺς σταυροὺς τῆς δοκιμασίας ἢ τῆς τιμιότητος καὶ τοῦ καθήκοντος. Κι' οἱ ἄλλοι οἱ πολλοί, οἱ ἄνανδροι, οἱ πονηροὶ καὶ οἱ καταφερτζήδες περνοῦν συχνὰ κοπάδι ἀπὸ μπροστὰ μὲ τὸ θρίαμβο τῆς μικρότητος καὶ τῆς κακίας τῶν.

Ἀπαράλλαχτα ὅπως τότε στὸ Γολγοθᾶ τὸ μανιασμένον πλῆθος τῶν σταυρωτῶν περνοῦσε ἀπὸ τὸ Σταυρωμένον Γυιὸ καὶ τὴ θλιμμένη Μάνα.

Μὰ ἡ θλιμμένη Μάνα ἔμεινε καὶ ὑπέμεινε καὶ ἐγκαρτέρησε καὶ εἶδε ὕστερα ἀπὸ τὸ Σταυρὸ τὴ Νίκη καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Παιδιοῦ τῆς καὶ ἀκόμη εἶδε τὸν πρῶτο θρίαμβο τῶν Ἀποστόλων καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Καὶ μένει ἔτσι στὸν αἰῶνα.

«Πάντων θλιβομένων ἢ χαρὰ καὶ ἀδικουμένων προστάτις καὶ πενομένων τροφή ξένων τε παράκλησις καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων σκέπη καὶ ἀντίληψις καὶ ὀρφανῶν βοηθός. Μητὲρ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου σὺ ὑπάρχεις Ἄχραντε σπεῦσον, δυσωποῦμεν ρύσασθαι τοὺς δούλους σου.

(Μικρὸς παρακλητικὸς κανὼν)

